

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 613/2020
10.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Република ..., чији је пуномоћник Бојан Станојловић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Глумац, адвокат из ..., ради исељења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду, на седници одржаној 10.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 1685/17 од 30.11.2018. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Београду.

Образложење

Трећи основни суд у Београду, пресудом П 1685/17 од 30.11.2018. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао тужену да се са свим лицима и стварима исели из двоипособног стана број .., корисне површине 73 м², који се налази на ... спрату стамбене зграде у улици ... број .. у ..., изграђене на катастарској парцели број .., уписане у листу непокретности бр. .. КО ... и исти слободан од лица преда у посед тужиоцу (став први изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 41.300,00 динара (став други изреке).

Против наведене пресуде, тужена је изјавила жалбу и претходно истакла захтев да првостепени суд поново отвори главну расправу и донесе одлуку о прекиду поступка, док се не реши парница пред Вишим судом у Београду под бројем П 20090/18 у којој се решава својинско питање над станом који је предмет овог спора.

Виши суд у Београду, решењем Гж 7304/19 од 17.07.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби тужене, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 1685/17 од 30.11.2018. године и списе предмета уступио Апелационом суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да је у конкретној ситуацији жалба изјављена на пресуду у спору ради исељења из непокретности и предаје исте тужиоцу, који спор се не сматра спором мале вредности, па да је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Апелациони суд у Београду, на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Апелациони суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз решење Гж 6484/20 од 22.10.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да је у конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева предаја у посед непокретности, који тужбени захтев представља захтев за чинидбу, што се не може сматрати спором о непокретности у смислу члана 469. Закона о парничном поступку, чији би предмет било утврђење, престанак или промена права својине или неког другог стварног права на непокретности. Затим, да је у конкретној ситуацији меродавна вредност предмета спора означена у тужби у износу од 4.000,00 динара и да је пресудом против које је изјављена жалба одлучено у спору мале вредности, у коме је за одлучивање о истој стварно надлежан виши суд у другом степену.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби тужене, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Тужба је поднета 03.04.2017. године. У тужби и у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 4.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом став 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

У конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева је иселење тужене из предметног стана. Стога се ради о чинидби, а не о спору у вези непокретности. Предмет спора о непокретности било би утврђење, престанак или промена неког права на непокретности и тужбени захтев се у тој ситуацији усмерава само према носиоцу тог права.

Како вредност предмета спора у износу од 4.000,00 динара, наведена у тужби и уводу првостепене пресуде не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, то се ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Београду као другостепени суд на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**